

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2015

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 82/2015
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sa svojím návrhom na krajskom súde domáhali začatia konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Orgánom, ktorý sa podľa sťažovateľov dopustil nezákonného zásahu, bol v zmysle predmetného návrhu Slovenský pozemkový fond. Krajský súd v uvedenej právnej veci začal konať a napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že návrh sťažovateľov zamietol ako nedôvodný. Zároveň krajský súd v poučení napadnutého rozsudku uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľov je zrejmé, že v danom prípade pojednával a rozhodoval krajský súd napriek tomu, že v zmysle § 246 ods. 2 písm. b) OSP nebol vecne príslušný viesť takéto konanie. Sťažovatelia majú za to, že krajský súd bol povinný skúmať svoju vecnú príslušnosť, a to ešte skôr, než začal konať o veci samej, ako aj neskôr počas celého konania. Krajský súd mal podľa názoru sťažovateľov zistiť odstrániteľný nedostatok tejto podmienky konania a vec postúpiť uznesením najvyššiemu súdu. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že nejde o miestnu príslušnosť, ale vecnú príslušnosť, ktorú musí súd skúmať vždy, neboli teda povinní namietat' nedostatok vecnej príslušnosti v konaní pred krajským súdom.</p> <p>Sťažovatelia zdôraznili, že konanie o ochrane proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy je špecifickým prostriedkom ochrany práv účastníka správneho konania, na využitie ktorého zákon ustanovuje prísne podmienky a predpoklady a zároveň vylučuje možnosť akéhokoľvek opravného prostriedku voči rozhodnutiu správneho súdu. Práve vecná príslušnosť najvyššieho súdu je podľa presvedčenia sťažovateľov jednou zo základných záruk zákonnosti a je tiež zárukou legitímneho a spravodlivého súdneho konania s predpokladanou vysokou mierou správnosti a kvality konečného meritórneho rozhodnutia. Práve kvalitatívne požiadavky na rozhodovaciu činnosť súdu predstavujú podľa sťažovateľov v danom prípade jedinú kompenzáciu absencie opravného prostriedku, a teda aj záruku spravodlivosti.</p> <p>Vzhľadom na uvedené bolo podľa mienky sťažovateľov zasiahnuté do ich základného práva na zákonného sudcu a zároveň do základného práva na súdnu ochranu.</p>
ratio decidendi	Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi,

	<p>dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, sú jednými zo základných pilierov ochrany účastníkov konania pred svojvôľou súdu.</p> <p>Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch, pre posudzovaný prípad v Občianskom súdnom poriadku, a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.</p> <p>Napriek jasnej zákonnej dikcii týkajúcej sa vecnej príslušnosti najvyššieho súdu na konanie podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP a prikázaného postupu zo strany súdu v prípade zistenia svojej vecnej nepríslušnosti, krajský súd vo veci sťažovateľov konal a rozhodol v rozpore so zákonom. Týmto postupom a s tým súvisiacim napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľov na zákonného sudcu, keďže o ich právach a povinnostiach nerozhodol v zmysle zákona príslušný súd. Tým zároveň došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu, keďže krajský súd nepostupoval zákonom predpísaným procesným postupom a proti zneniu zákona vo veci konal a rozhodol.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho rozhodnutím porušené boli. Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 239/04, III. ÚS 345/09, III. ÚS 126/05, III. ÚS 32/07

spisová značka	II. ÚS 226/2015
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	1. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa v jeho trestnej veci podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku.</p> <p>Dovolací súd považoval dovolanie sťažovateľa za neprípustné, lebo nesmerovalo proti existujúcemu odsudzujúcemu rozhodnutiu, proti ktorému by ho bolo možné podať v zmysle § 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. Najvyšší súd pritom vychádzal z toho, že sťažovateľ vykonal odvolacím súdom uložený peňažný trest vo výmere 500 € zložením uvedenej sumy na účet súdu prvého stupňa, čím došlo k zahladeniu odsúdenia sťažovateľa, na ktorého sa tak hľadí, ako keby nebol odsúdený.</p> <p>Podľa názoru najvyššieho súdu predpokladom na podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je existencia odsúdenia páchatel'a. Preto ak nastal zo zákona stav zahľadania odsúdenia, ktorý má znamenať, že neexistuje odsúdenie, ktorým sa uložila sankcia, jeho dôsledkom musí byť podľa mienky najvyššieho súdu i to, že žiaden zo subjektov oprávnených na podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ho už nemôže podať.</p> <p>V napadnutom uznesení najvyšší súd argumentoval tým, že priznanie práva podať dovolanie odsúdenému, u ktorého nastali účinky zahľadania odsúdenia v dôsledku</p>

	<p>vykonania uloženého peňažného trestu, by bolo v rozpore s princípom rovnosti procesných strán, pretože ak by túto možnosť mal odsúdený, nutne by musela byť pripustená aj u generálneho prokurátora. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že v dôsledku toho by generálny prokurátor či minister spravodlivosti mohol podať dovolanie aj v neprospech odsúdeného smerujúce k zhoršeniu jeho postavenia. To by následne podľa názoru najvyššieho súdu umožňovalo otvorenie trestnoprávneho vzťahu, ktorý už bol skončený, a zvrátenie priaznivých dôsledkov pre odsúdeného spočívajúcich v tom, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.</p> <p>Takúto argumentáciu najvyššieho súdu považoval za ústavne neakceptovateľnú, zasahujúcu do jeho práva na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a práva na účinný prostriedok nápravy.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa poukázal na zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 4/2015, podľa ktorého odsúdenému, ktorému bol uložený peňažný trest a ktorý tento peňažný trest vykonal zaplatením sumy peňažného trestu, nemožno odoprieť právo podať dovolanie len z dôvodu, že jeho odsúdenie bolo zahladené, keďže by tým neprimeraným spôsobom a v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania došlo k obmedzeniu prístupu odsúdeného k súdnej ochrane, čím by sa zasiahlo do podstaty a zmyslu zákonného práva na súdnu ochranu.</p> <p>Vzhľadom na zákonom podrobne vymedzené podmienky, dôvody, ako aj okruh osôb oprávnených podať dovolanie je v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania, aby v aplikačnej praxi dochádzalo k akejkoľvek ďalšej redukcii zákonom ustanovených podmienok, dôvodov a okruhu osôb oprávnených podať dovolanie. Nepripustnosť dovolania podaného odsúdeným, ktorý už vykonal peňažný trest, nemožno bez ďalšieho vyvodzovať ani z explicitného znenia ustanovení Trestného poriadku vzťahujúcich sa na dovolanie.</p> <p>Ústavný súd je toho názoru, že z hľadiska prípustnosti podania dovolania je bez významu, či sa v dôsledku zahľadania odsúdenia hľadí ako na osobu, ktorá odsúdená nebola, keďže z hľadiska prípustnosti podania dovolania je rozhodujúce to, či existuje odsudzujúce rozhodnutie a či toto odsudzujúce rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Tomuto záveru plne korešponduje aj znenie ustanovenia § 165 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého odsudzujúcim rozsudkom je rozsudok, ktorým súd uznal obžalovaného za vinného. Inak povedané, podmienkou podania dovolania je existencia už samotného odsúdenia páchatel'a – podmienkou nie je absencia zahľadania odsúdenia spojená so zákonnou fikciou neodsúdenia. Fikcia neodsúdenia sťažovateľa vyplýva z vykonania uloženého peňažného trestu na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku, pričom odopretím práva podať dovolanie proti takémuto právoplatnému rozhodnutiu by nebolo možné naplniť deklarovaný účel inštitútu dovolania, ktorým je odstrániť účinky založené nezákonným právoplatným rozhodnutím.</p> <p>Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že zahladením odsúdenia páchatel'a nezaničujú ďalšie účinky spojené s uloženým, ale zahladeným trestom, ako je napr. strata vážnosti v spoločnosti. Vykonaný a zahladený trest postihuje páchatel'a aj sekundárne, keď už samotné právoplatné rozhodnutie, ktorým bol páchatel' uznaný za vinného a bol mu uložený trest, zakladá pre poškodeného právny titul na uplatnenie práva na náhradu škody v civilnom konaní.</p> <p>Osobitne je potrebné zdôrazniť, že aj v zmysle judikatúry samotných všeobecných súdov zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin. Fikcia, v zmysle ktorej sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, nelikviduje samotný fakt spáchania činu, nebráni tomu, aby súd pri hodnotení osoby páchatel'a v neskoršom trestnom konaní pre iný trestný čin prizeral na skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin, a aby z toho vyvodil príslušné závery z hľadiska sklonu páchatel'a k trestnej činnosti, jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a podobne.</p> <p>Odopretie práva podať dovolanie odsúdenému len z dôvodu, že sa na neho v dôsledku vykonania mu uloženého peňažného trestu hľadí ako keby nebol odsúdený, neprimeraným spôsobom a v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania obmedzuje prístup odsúdeného k súdnej ochrane, čím zasahuje do podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu.</p>

	<u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: PLz. ÚS 4/2015, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06 Najvyšší súd SR: R 7/1975, R 10/1974

spisová značka	II. ÚS 571/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka na návrhom na okresnom súde domáhala vydania platobného rozkazu. Okresný súd platobný rozkaz vydal, avšak žalovaná strana podala odpor, v ktorom vzniesla námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu z dôvodu, že manžel sťažovateľky na ňom pôsobí ako prísediaci sudca, má teda „<i>pomer k sudcom vo veci svojej manželky</i>“, a navyše sa verejne vyjadruje o svojom vplyve. Sťažovateľka v následnom vyjadrení k odporu namietla, že odpor – a tým aj námietka zaujatosti – nie sú podpísané oprávnenou osobou. Iné výhrady proti podanej námietke zaujatosti neuviedla. K podanej námietke sa vyjadrili sudcovia okresného súdu, pričom okrem dvoch sa všetci ostatní (medzi nimi aj sudca, ktorý bol vo veci zákonným sudcom) vyjadrili, že sťažovateľku ani jej manžela nepoznajú a necítia sa byť vo veci zaujatí.</p> <p>Krajský súd ako nadriadený súd napadnutým uznesením všetkých sudcov okresného súdu vylúčil z prerokovania a rozhodovania sťažovateľkinej veci a celú vec prikázal inému okresnému súdu. Podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že manžel sťažovateľky pôsobí na okresnom súde ako prísediaci sudca, zakladá dôvod vylúčenia sudcov z objektívneho hľadiska. Skutočnosť, že manžel sťažovateľky je v pravidelnom kontakte so sudcami na pracovisku ako osoba vykonávajúca funkciu prísediaceho na tomto súde, podľa mienky krajského súdu jednoznačne bráni tomu, aby sa ktorýkoľvek zo sudcov v konaní a rozhodovaní vo veci javil v očiach účastníkov ako aj verejnosti ako sudca nezaujatý a nestranný.</p> <p>Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napadla uznesenie krajského súdu, pričom v prvom rade namietala skutočnosť, že krajský súd sa nijako nevyrovnal s jej tvrdením, že námietka zaujatosti nebola podaná oprávnenou osobou. Druhý okruh námietok sa týkal bezdôvodne extenzívnej aplikácie teórie zdania, ktorú aplikoval krajský súd, pretože podľa názoru sťažovateľky, ktorá argumentovala aj judikatúrou ústavného súdu a všeobecných súdov, bežné kolegiálne vzťahy medzi sudcami nie sú dôvodom zaujatosti sudcu.</p>
ratio decidendi	Ústavný súd musel pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti najprv objasniť svoj postoj k námietke sťažovateľky, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval na jej vyjadrenie, že námietku zaujatosti sudcov okresného súdu podala neoprávnená osoba. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nevyčítal, že by sa krajský súd zaoberal námietkou sťažovateľky, ktorú prezentovala vo svojom vyjadrení k podanému odporu. Pritom odpoveď na otázku, či námietku zaujatosti podal subjekt aktívne legitimovaný pre takéto podanie, resp. že fyzická osoba, ktorá v konaní pred súdom koná v mene tohto účastníka konania, je platne a preukázateľne štatutárnym orgánom účastníka konania. Odpoveď na túto otázku je ťažiskovou skutočnosťou pre účely spravodlivého rozhodnutia vo veci podanej námietky zaujatosti, ako aj sekundárne

	<p>pre neporušenie základného práva účastníkov konania pred okresným súdom na zákonného sudcu. Tým, že krajský súd neuviedol vo svojom odôvodnení právny názor na vyjadrenie sťažovateľky týkajúce sa podania námietky zaujatosti neoprávnenou osobou, ktorého ustálenie a komunikovanie bolo pre spravodlivé rozhodnutie vo veci ťažiskové, primárne tým porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie a sekundárne aj základné právo sťažovateľky na zákonného sudcu.</p> <p>Ústavný súd sa na základe už uvedených záverov, ktoré postačovali na vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľky, nezaoberal argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd aplikoval pri rozhodovaní o nezaujatosti sudcov okresného súdu teóriu zdania bezdôvodne extenzívne, keďže ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a bude úlohou krajského súdu pri opätovnom prerokovávaní odporu ustáliť po objasnení otázky podania námietky zaujatosti oprávneným subjektom aj otázku splnenia zákonných predpokladov na vylúčenie sudcov okresného súdu z prerokovávania a rozhodovania vecí, a to aj v intenciách záverov ústavného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 239/04, IV. ÚS 345/09 EŠLP: Daktaras c. Litva, Jaworowski c. Poľsko, Kinský c. Česká republika Najvyšší správny súd ČR: Nao 46/2010</p>

spisová značka	II. ÚS 244/2015
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného a krajského súdu v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.</p> <p>Sťažovateľ 4. júna 2014 požiadal o prepustenie z väzby, následne podala takúto žiadosť aj jeho obhajkyňa, a to 8. augusta 2014. O žiadosti bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu 26. augusta 2014 a o sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením 9. októbra 2014. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. októbra 2014, to znamená, že konanie o žiadosti sťažovateľa trvalo ako celok 4 mesiace a 9 dní. Toto konanie podľa sťažovateľa nebolo vedené v súlade s účelom dotknutých článkov ústavy a dohovoru, keďže o žiadosti sa nerozhodlo prednostne a urýchlene.</p> <p>Sťažovateľ ďalej namietal, že uznesenia všeobecných súdov neboli dostatočne a presvedčivo odôvodnené, a to v súvislosti s namietaným porušením § 73 ods. 1 Trestného poriadku.</p> <p>Podľa sťažovateľa všeobecné súdy tiež porušili ustanovenie § 72 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku, a to tým, že sťažovateľovi nebola doručená ponúknutá záruka za jeho osobu zo 4. augusta 2014.</p> <p>Ďalšie námietky sťažovateľa smerovali k údajnému neumožneniu nahliadnuť do spisu okresného súdu na účely získania poznatkov pre potrebu účinnej obhajoby sťažovateľa v súvislosti so sťažnosťou proti uzneseniu okresného súdu z 26. augusta 2014.</p> <p>Podľa sťažovateľa nebola zachovaná ani lehota na prípravu sťažovateľa v dĺžke 5</p>

	<p>pracovných dní v súvislosti s neverejným zasadnutím krajského súdu 9. októbra 2014, pretože predvolanie mu bolo doručené 6. októbra 2014.</p> <p>Sťažovateľ ďalej namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu v konaní vedenom krajským súdom tým, že jeho obhajcovia nemali zachovanú 5 – dňovú zákonnú lehotu na prípravu v zmysle § 292 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku.</p> <p>Nakoniec sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal porušenie zásady zákazu <i>reformatio in peius</i>, a to tým, že dôvody väzby boli rozšírené o ďalší dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, hoci v rámci konania o žiadosti obvineného o prepustenie väzby nie je podľa názoru sťažovateľa možné dôvody väzby rozširovať.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že samotné rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej 8. augusta 2014 trvalo do 26. augusta 2014, teda 18 dní. Ďalších 7 dní, do 2. septembra, trvalo písomné vyhotovenie uznesenia a jeho expedovanie stranám. K predloženiu spisu krajskému súdu došlo však až 25. septembra. To znamená, že celková dĺžka konania na okresnom súde bola 48 dní. V uvedenej súvislosti sa javí ako podstatné a rozhodujúce, že okresný súd 3. septembra 2014 spis zapožičal krajskému súdu kvôli prešetreniu sťažnosti smerujúcej proti postupu predsedníčky okresného súdu. Spis bol vrátený okresnému súdu 24. septembra 2014 a bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu až 25. septembra 2014. Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na potrebu neodkladného a urýchleného rozhodovania o väzbe spravidla je povinnosťou súdu prvého stupňa prednostne predložiť spis súdu druhého stupňa na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku. Naopak, spravidla nie je v súlade so zásadou neodkladného a urýchleného rozhodovania o väzbe pred predložením spisu súdu druhého stupňa na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku predkladať spis inému orgánu, prípadne súdu druhého stupňa na iný účel, než je rozhodovanie o riadnom opravnom prostriedku. Možno zhrnúť, že v čase od 3. septembra 2014 do 24. septembra 2014, teda po dobu 21 dní okresný súd nekonal neodkladne a urýchlene.</p> <p>Ďalším požiadavkám sťažovateľa nebolo možné vyhovieť. Sťažovateľ považoval za porušenie označených práv oneskorené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 4. júna 2014. Ako však vyplýva zo súdneho spisu okresného súdu, o tejto žiadosti okresný súd rozhodol 16. júna 2014 v spojení s uznesením krajského súdu z 3. júla 2014. Sťažnostné tvrdenie sťažovateľa preto nezodpovedalo skutočnosti. Rovnako nebolo možné akceptovať tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého označené práva porušil aj krajský súd. Podľa zistení ústavného súdu konanie na krajskom súde trvalo od 25. septembra 2014 do 9. októbra 2014, teda celkom 14 dní. Túto dobu v žiadnom prípade nemožno považovať za neprimeranú.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 8. augusta 2014 podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 500 € právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I ESEP: Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko</p>

spisová značka	II. ÚS 153/2015
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	1. apríla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Predmetom sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie ich práv uznesením okresného súdu, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie vedené proti dlžníkovi - jednému zo sťažovateľov a ktorým začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.</p> <p>Okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu založil na svojom zistení, že v konaní o reštrukturalizácii rozhodovali veritelia právne spochybniteľných pohľadávok, ktorými neposkytli dlžníkovi žiadne reálne plnenia a v ktorých údajné právne dôvody možno považovať za odporovateľné úkony. Okresný súd tiež v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že správkyňa dlžníka v reštrukturalizácii rôznym spôsobom vyhodnocuje prihlásené pohľadávky veriteľov a schvaľuje ich bez náležitého posúdenia.</p> <p>Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ďalej možno vyvodiť, že okresný súd dospel k záveru, že reštrukturalizačná správkyňa závažným spôsobom porušila svoje základné povinnosti konať pri výkone svojej funkcie s osobitnou starostlivosťou, čo je v zmysle § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôvodom pre obligatórnu konverziu reštrukturalizácie na konkurz.</p> <p>Sťažovatelia predovšetkým namietali, že napadnuté uznesenie okresného súdu nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a správcu, ktoré boli urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme.</p> <p>Ďalší okruh námietok obsiahnutých v ústavnej sťažnosti sa týkal odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré je podľa mienky nelogické a neposkytuje jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné okolnosti prípadu.</p> <p>Nakoniec sťažovatelia namietali aj svojvoľnú aplikáciu a výklad ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii zo strany okresného súdu.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať a ani nespochybňuje zákonom ustanovenú možnosť súdu zastaviť reštrukturalizačné konanie a vyhlásiť konkurz, ak zistí, že správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka však vyplýva, že okresný súd sa vôbec nezaoberal tým, že o oprávnenosti správcou popretých pohľadávok jedného z veriteľov sa bude rozhodovať v iných, incidenčných konaniach, v ktorých ešte nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej. Za uvedených okolností vyznieva záver okresného súdu arbitrárne o to viac, že ho vedome formuloval mimo rámca procesného dokazovania v incidenčných konaniach, a to napriek tomu, že musel mať vedomosť o tom, že ide o skutočnosti, ktoré majú byť predmetom dokazovania v incidenčných konaniach. Za týchto okolností záver okresného súdu o tom, že <i>„postup správkyne pri preskúmvaní pohľadávok nenaplnia zákonnú požiadavku pre postup s odbornou starostlivosťou a môže mať za následok podstatné ohrozenie spoločných záujmov veriteľov dlžníka na dosiahnutí čo možno najvyššej miery uspokojenia ich uplatnených nárokov“</i>, vyslovený bez toho, aby sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s relevantnými skutkovými okolnosťami, považoval ústavný súd minimálne za predčasný a ústavne spochybniteľný.</p> <p>Napriek argumentácii okresného súdu, že pokiaľ sa v posudzovanej veci aj zaoberal povahou pohľadávok jednotlivých veriteľov, nerozhodol o ich oprávnenosti, resp. neoprávnenosti záväzne, je nepochybné, že práve toto prejudiciálne posúdenie pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní celkom zjavne viedlo k právnemu názoru súdu, podľa ktorého došlo k závažnému porušeniu povinností správcu pri vykonávaní jeho činnosti, ktorého dôsledkom bolo napadnuté uznesenie o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásení konkurzu. Za takýchto okolností vyznieva uvedená argumentácia okresného súdu formalisticky a alibisticky a zjavne nezohľadňuje konkrétne okolnosti posudzovanej veci a predovšetkým právne dôsledky, ktoré postup okresného súdu vyvolal.</p> <p>Zo zistení ústavného súdu ďalej vyplýva, že napriek tomu, že už 8. októbra 2014 reštrukturalizačná správkyňa doručila okresnému súdu návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu dlžníka schváleného schvaľovacou schôdzou 7. októbra 2014, okresný súd prekvapivo zastavil reštrukturalizačné konanie a vyhlásil konkurz bez toho, aby vôbec skúmal preložený reštrukturalizačný plán, hoci jeho podstatná argumentácia sústredená v odôvodnení napadnutého uznesenia by bola v prípade, ak sa preukáže jej opodstatnenosť, právnym titulom, ktorý zákon predpokladá pre zamietnutie plánu súdom. Tým, že okresný súd bez relevantného odôvodnenia rozhodol o zastavení</p>

	<p>reštrukturalizácie a nerozhodol o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, hoci z okolností posudzovanej veci vyplýva, že tak rozhodnúť mohol, musel si byť vedomý toho, že tým odňal predkladateľovi plánu právo podať odvolanie proti svojmu rozhodnutiu. Aj preto vyznieva napadnuté uznesenie, resp. závery, ku ktorým v ňom okresný súd dospel, nepresvedčivo a jednostranne na ujmu sťažovateľov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Odišné stanovisko sudcu Sergeja Kohuta</p> <p>So záverom a odôvodnením nálezu nesúhlasím, pretože považujem rozhodnutie okresného súdu za tak spracované a odôvodnené, že dáva odpoveď na všetky nastolené otázky v súdnom konaní. Vychádzam pritom aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú na vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Navyše, základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou, listinou a dohovorom neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania.</p> <p>Zásadným stanoviskom rozhodnutia súdu bolo konštatovanie, že správkyňa konkurznej podstaty neplnila svoje povinnosti rovnakého prístupu k uplatneným nárokom a právam veriteľov, čím porušovala svoje základné povinnosti. Rozdielny prístup správkyne konkurznej podstaty mal v konečnom dôsledku podstatný vplyv na postavenie účastníkov v konkurznom konaní a pri uplatňovaní ich nárokov. Toto základné stanovisko súdu bolo odôvodnené, pričom súd sa zaoberal aj ostatnými podstatnými okolnosťami veci namietanými účastníkmi konania. Svedčí o tom napr. skutočnosť, že sa prejudiciálne zaoberal niektorými otázkami, čo v konečnom dôsledku nemôže byť dávane na jeho ťarchu, ako mu to vyčítali sťažovatelia, pretože takýto postup je úplne v súlade so zákonom. Takisto nemožno vyčítať súdu, že sa zaoberal napr. otázkou dodatočného osvedčovania podpisov na zmluve o pôžičkách vyhotovených v deň vypracovania reštrukturalizačného programu. Uvedené príklady len svedčia o tom, že súd sa zaoberal všetkými otázkami v procese preskúmania postupu správkyne konkurznej podstaty a svoje stanovisko aj riadne odôvodnil.</p> <p>Navyše, ak by aj súd pochybil, v taktom prípade sa zohľadňuje intenzita porušenia procesných pravidiel súdu, ktoré v danom prípade neboli a nemali intenzitu vedúcu k možnému konštatovaniu porušenia základných procesných práv na úkor účastníkov konania, pretože obsah rozhodnutia a jeho základ bol v súlade so zákonom.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 861/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ludmila Gajdošíková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. júna 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>

zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že z hľadiska právnej zložitosti predmetnú vec možno považovať za bežnú agendu rozhodovania všeobecných súdov so stabilizovanou judikatúrou. Ústavný súd ďalej uviedol, že potreba nariadenia znaleckého dokazovania za účelom stanovenia hodnoty bezpodielového spoluvlastníctva manželov, signalizuje vyšší stupeň faktickej zložitosti veci.</p> <p>2. Ústavný súd ako druhé kritérium skúmal správanie účastníkov konania a zo spisovej dokumentácie zistil, že v dôsledku častej zmeny právnych zástupcov účastníkov bolo potrebné, aby okresný súd vo viacerých prípadoch odročil pojednávanie. Ústavný súd v tejto súvislosti uviedol, že procesné návrhy sú legitímnou procesnou aktivitou účastníka konania a predstavujú uplatnenie jeho procesných práv a povinností, nemôžu byť ale dôvodom na nekonanie súdu v merite veci.</p> <p>3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatoval, že nemožno identifikovať obdobia nečinnosti okresného súdu, avšak v napadnutom konaní okresný súd nepostupoval vo všetkých prípadoch efektívne. Neefektívny postup okresného súdu sa prejavil predovšetkým v súvislosti s návrhom navrhovateľky na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti. Okresný súd predložil túto vec krajskému súdu celkovo trikrát – prvýkrát vo februári 2010, krajský súd vec vrátil okresnému súdu ako predčasne predloženú. Druhýkrát v septembri 2010, krajský súd rozhodol uznesením tak, že vec vrátil ako nesprávne predloženú, tretíkrát v októbri 2010, krajský súd vrátil vec ako omylom predloženú.</p> <p>Neefektívny postup okresného súdu sa prejavil aj v súvislosti s rozhodovaním o návrhu navrhovateľky na ustanovenie právneho zástupcu doručeného okresnému súdu 9. marca 2011. Okresný súd o tomto návrhu rozhodol až 22. septembra 2011, t. j. po uplynutí takmer jedného roka.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 660 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 733/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. V súvislosti s prvým posudzovaným kritériom ústavný súd konštatoval, že dĺžka</p>

	<p>napadnutého konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd bol v danej veci opakovane krátkodobo, ale i dlhodobo nečinný, a to od 28. septembra 2006 do 19. augusta 2010, od 4 .októbra 2010 do 19. februára 2013 a od 11. januára 2014 do 2. decembra 2014. Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas minimálne 7 rokov súdy nevykonávali vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 794/2014
sudca spravodajca	Jajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	25. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy, dohovoru a listiny postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie v napadnutom konaní bolo po skutkovej stránke nepochybne zložitejšie, pretože vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenie znaleckého dokazovania. Po právnej stránke však možno danú vec považovať za štandardnú, nevyvíkajúcu sa z bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.</p> <p>2. Ústavný súd pri hodnotení ďalšieho kritéria – správania sťažovateľa – nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pripustil, že úkony okresného súdu neboli vždy efektívne. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práv účastníkov konania. V okolnostiach danej veci krátkodobý neefektívny postup okresného súdu podľa názoru ústavného súdu neovplyvnil skutočnosť, že vec nebola doteraz skončená, a preto tento prieťah nemožno ani považovať za príčinu neodstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***
--	-----

spisová značka	II. ÚS 834/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	25. júna 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie úhrady za užívanie bytu a nebytových priestorov s príslušenstvom, ktoré sa začalo v roku 1980. Ústavný súd skúmal priebeh a stav konania najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti. Z tohto dôvodu sa jurisdikcia ústavného súdu vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Pre neúčast' sťažovateľa na pojednávaní 26. apríla 2012 síce v jednom prípade muselo byť toto pojednávanie odročené, avšak v kontexte celkovo neuveriteľne dlhého konania je táto neprítomnosť sťažovateľa takpovediac zanedbateľná. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Pozornosti ústavného súdu neušla skutočnosť, že napadnuté konanie bolo od 4. decembra 2003 do 4. júna 2010 prerušené. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa síce nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní, podľa názoru ústavného súdu však v danom prípade prerušiť konanie na 7 rokov pre úmrtie jedného z odporcov bolo zjavne neprimerané. Po 23 rokoch trvania napadnutého konania mal podľa názoru ústavného súdu okresný súd pokračovať s dedičmi zomrelého odporcu alebo mal využiť všetky účinné prostriedky nápravy na urýchlenie dedičského konania po tomto odporcovi tak, aby súvisiace konanie netrvalo 7 rokov. <p>Okresný súd bol po neefektívnom a neprimeranom 7 – ročnom prerušení konania v danej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo inch dôvodov celé roky nečinný, a to konkrétne os 4. júna 2011 do 1. augusta 2011 a od 7. júna 2012 do 14. februára 2014. Celková doba napadnutého konania v trvaní 35 rokov, a v rámci toho viac ako 2,5 – ročná nečinnosť a 7 – ročná neefektívna činnosť okresného súdu iba od 1. apríla 2003 (keď sťažovateľ vstúpil do konania) nie je ničím ospravedlniteľná, pretože okresný súd extrémne dlho nevykonával úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 17 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 872/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	2. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 542/2011-28 z 14. februára 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že ide o sporové konanie, ktoré nie je právne zložitá, pretože v ňom možno využiť stabilizovanú judikatúru. Sťažovateľkinu vec je však nevyhnutné považovať za skutkovo zložitejšiu jednak pre nutnosť opakovania znaleckého dokazovania, ako aj pre nevyhnutnosť preukazovania investícií do spoločnej veci vložených jednotlivými účastníkmi konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatoval, že okresný súd bol v predmetnej veci už aj po opakovanom vyslovení porušenia základných práv ústavným súdom (IV. ÚS 173/2011, III. ÚS 542/2011, IV. ÚS 93/2012) opäť neefektívne činný, konkrétne, keď 1. marca 2012 bezdôvodne prerušil napadnuté konanie. Na nápravu tohto rozhodnutia okresného súdu bolo treba venovať zbytočne takmer pol roka, kedy sa okresný súd nemohol zaoberať posúdením veci samej. Rovnako okresný súd 24. septembra 2013 uznesením konanie z procesných dôvodov zjavne neopodstatnene odmietol. Znovu trvalo takmer pol roka, kedy sa okresný súd pre vlastné chybné rozhodnutie nemohol venovať rozhodovaniu vo veci samej.</p> <p>Okrem uvedeného okresný súd konal nesústredene, keď 16. apríla 2013 predložil spis krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 3. júla 2008. Spis s opravným prostriedkom účastníka konania teda predložil krajskému súdu až takmer po 5 rokoch.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 874/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	nález – nevyhovené

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	2. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní vo veci náhrady škody, ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd uznal určitú skutkovú zložitosť posudzovanej veci, a to najmä s ohľadom na jej súvis s iným súdnym trestnoprávnym konaním.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s prieťahmi v tomto konaní.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a konštatoval, že napadnuté konanie od podania žalobného návrhu sťažovateľom (5. augusta 2010) až do vydania posledného rozhodnutia vo veci (12. novembra 2014) trvalo celkom štyri roky a tri mesiace, čo možno považovať vzhľadom na povahu veci za takmer neprimerané. Vec sa však približne jeden rok nachádzala na odvolacom súde, pričom toto obdobie nemožno pripísať na ťarchu okresného súdu.</p> <p>Skutočnosťou tiež je, že napadnuté konanie bolo od začiatku júna 2011 do konca apríla 2012 prerušené. V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že uznesenie okresného súdu o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť, keďže sťažovateľ zobral späť svoje odvolanie proti tomuto rozhodnutiu. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prieťahy v konaní. Ak sťažovateľ zobral späť dostupné a účinné právne prostriedky nápravy proti uzneseniu súdu o prerušení konania, ku ktorému došlo postupom predvídaným v OSP, nemôže v konaní pred ústavným súdom napádať dôsledky tohto prerušenia konania ako „zbytočné prieťahy“ vyvolané nečinnosťou súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 441/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	21. júla 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o určení, že jej odmeňovanie vo funkcii sudkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ktoré prebieha od roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, z obsahu súdneho spisu ústavný súd ustálil, že okresný súd dosiaľ riešil len otázky procesného charakteru a nevykonával žiadne dokazovanie vo veci samej, preto nie je možné ani uvažovať o skutkovej či právnej</p>

	<p>zložitosti veci samej ako o príčine doterajšej dĺžky konania.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska správania sťažovateľky ako účastníčky tohto konania, ústavný súd konštatoval, že jej správanie podstatným spôsobom prispelo k predĺženiu posudzovaného konania. Najprv žiadala o predĺženie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, potom požiadala o jeho oslobodenie, taktiež podávala opravné prostriedky proti rozhodnutiam okresného súdu, v dôsledku čoho sa spis nachádzal takmer rok na odvolacom súde.</p> <p>Sťažovateľka tiež nepodala sťažnosť na zbytočné prietahy predsedníčke okresného súdu a na jej ťarchu možno pripísať aj to, že zaplatila súdny poplatok, ktorý bol splatný podaním žaloby v roku 2009, až v decembri 2014. Ústavný súd bol preto toho názoru, že sťažovateľka sa výraznou mierou podieľala na predĺžení tohto konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že trvanie napadnutého konania od roku 2009 na okresnom súde bez jediného pojednávania je neprimerané. Okresný súd vykonal síce viac procesných úkonov, ako to vyplýva z predloženého prehľadu, a ústavný súd nezistil väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti, ale napriek tomu ústavný súd poukázal na to, že postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou čo najrýchlejšie vec prejednať a rozhodnúť.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 889/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález - vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>21. júla 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti rozhodnutí schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktoré prebieha od roku 2009.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy súdov. Na druhej strane však posudzované konanie vykazuje istý stupeň skutkovej zložitosti, ktorá súvisí s potrebou ustálenia okruhu účastníkov v súvislosti s úmrtím niektorých z nich, v dôsledku čoho musel okresný súd prihliadať na priebeh dedičských konaní, zisťovať adresy pobytu odporcov, nadviazať komunikáciu s dedičmi a pod. Skutková zložitosť veci však sama osebe nemôže byť akceptovaná ako dôvod ospravedlňujúci zdĺhavý priebeh posudzovaného konania.</p> <p>2. V súvislosti s hodnotením správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd poukázal na skutočnosť, že priebeh konania pred okresným súdom bol viackrát charakterizovaný využitím procesných dispozičných oprávnení sťažovateľa. Išlo o návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov a na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci; návrhy na zmenu, resp. doplnenie žaloby; návrhy na pristúpenie ďalších účastníkov do konania a ďalšie.</p> <p>Napriek uvedeným skutočnostiam v danom prípade podiel sťažovateľa na vzniknutých prietahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlho trvajúce konanie</p>

	<p>okresného súdu a celkové správanie sťažovateľa nemožno kvalifikovať ako postup, výlučne v dôsledku ktorého došlo k zbytočným prietiahom.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že okresný súd bol v predmetnej veci krátkodobo nečinný v období od 18. septembra 2009 do 19. januára 2010 a v období od 6. apríla 2010 do 23. septembra 2010 a dlhodobo absolútne nečinný v období od 4. júla 2011 do 13. februára 2013. Celkovo bol teda okresný súd v napadnutom konaní nečinný 28,5 mesiaca. Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadošťačenie v sume 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: Mgr. Michaela Dojčinovičová

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.